

Lirika vsakodnevnice

Esad
Babačić

VELIČINA Bobnov ne slišim,
ker sem v zvoku.
Moja prostranost
je pogoltnila zvok.

Zven, ki ga oddajam,
oplaja te besede,
ki so se predolgo
namakale v peklju.

DIRTY Vse ljubezni so prazne.
BOULEVARD Bog nas je posrkal vase.
Pločniki so posrkali boga.
Prazne ljubezni hodijo po njih.
V strganih odorah patetike.
V iskanju je smisel.
V denarju je smisel.
Patetika pade. Vedno pozneje.
Vedno pozneje.

Ko se iskalec zadovolji.
 Preveč polni so mali možgani.
 Za vse te prazne ljubezni.
 Ki jih iskalci nosijo v sebi.
 Bog nas je posrkal.
 Treba bo pljuniti.
 Pljuniti na pločnik.
 In dež bo patetiko spral.
 Ne več pesnik.

PARODIJA
 UTRUJENOSTI

Ko bo minilo petdeset let
 bom jaz imel stare knjige doma
 in bo nekdo mlad,
 in si bo mislil:
 O, kakšne stare knjige,
 kakšne izkušnje (prah).

A ne bo vedel,
 da je treba za takšne izkušnje
 in za te knjige,
 veliko hrepeneti,
 veliko hoteti.

In ne bo vedel,
 da je mnogo bolje
 brez njih ostati,
 prazen in neposvečen.

Ker mnogo se troši duh.
 S svojim hrepenenjem
 presega stvarstvo
 in mnogokrat je v praznem,
 ki hoče vse, ki hoče svojo starost
 v svoje roke.

Zato prereži roko misli,
 ki te bo hotela vzeti.
 Ne pusti ji, da te osvoji,
 da te izrabi.

Ne boš prazen
in ne boš srečen.
Naivni ptiči niso nikjer doma.

LOVEC
TRENUTKOV

Dež je drugačen danes,
kot je bil deset ali petnajst let nazaj.
Nezmotljiv. On.
Jaz še vedno zmotljiv,
čeprav vse pasti že skoraj znane.
Še vedno se rad zapletam.
Kot v ta dež,
ki je verjetno isti,
kot je bil.

Pazi na stopnicah,
ki si jih sam naredil.

ZID

Tukaj si,
a vseeno jaz odločam o tebi.
Moja volja so opeke,
ki izginjajo iz tebe.
Vsaka nova luknja,
ki ti jo naredim,
me osrečuje.
Tukaj si, vem zate.
Kot da te je moja slast gradila,
že dolgo prej,
ko te možgani moji še niso mislili.